

[Qvist Jørgensen]

Jørgensen uddrager af Socialforskningsinstituttets og andres nyeste rapporter, og i øvrigt også i overensstemmelse med, hvad mange organisationer og enkeltpersoner, f.eks. Børnesagens Fællesråd, Daginstitutionernes Landsorganisation, DUI – Leg & Virke, Børns Vilkår, Ungbo m.fl. har sagt og sagt gang på gang op gennem tiden, siden bistandsloven trådte i kraft.

Man må stille sig spørgsmålet, hvorfor det så ikke er lykkedes bedre, end det er. Jeg tror, at den væsentligste enkeltfaktor er, at refusionssystemet stiller sig hindrende i vejen for den tidlige indsats, eller sagt med andre ord: det er lettere at skaffe bevillingen og hente refusionen, når situationen har udviklet sig dertil, at en dyr institutionsanbringelse synes at være eneste udvej.

Må jeg minde om, at der kan etableres meget samarbejde og forebyggende familiearbejde for det, som bare et døgninstitutionsophold koster pr. år. 300.000 kr. er jo ikke prisen for den dyreste foranstaltning.

Samtidig må vi erkende, at der sjældent i disse beløb er indeholdt midler til at bearbejde de faktorer i familien, der har udløst anbringelsen. Man har ikke fået løst de problemer, der medførte anbringelsen. Her har vi så én af forklaringerne på, at der sker så relativt mange genanbringelser, som giver såvel barnet som familien endnu et nederlag. Og det er bestemt ikke nederlag, man skal samle på i den situation. Tværtimod.

Vi mener, at det må være Folketingets opgave at udstikke regler på en sådan måde, at det i det mindste udgiftsmæssigt er neutralt at iværksætte den tidlige indsats. Måske burde vi endda gå et skridt videre og bruge en økonomisk gulerod for at motivere til tidlig og samarbejdende indsats for at modvirke de mange anbringelser.

I virkeligheden er det ikke så meget, der skal til for at få samarbejdet til at fungere, men der er ingen tvivl om, at de meget omtalte sektorgrænser skal overskrides. De forsøg, der er gjort i en del kommuner – og navnene er allerede blevet nævnt – viser, at det kan lade sig gøre. Det kan lade sig gøre at få de sagkyndige inden for hver sit område til at trække samme rette vej til fordel for barnet, familien og økonomien.

Man kan iagttagelse nogle fællestræk ved forsøgene. For det første ser det ud, som om det kni-

ber med at få den konkrete familie medinddraget i arbejdet. Det kan også være svært. Det er som hovedregel dårligt fungerende familier, der løber ind i disse problemer. Uanset at det er svært, bør man ikke undlade at gøre det. Tværtimod bør der sættes endnu mere på dette.

For det andet volder det vanskeligheder at få placeret kompetencen mellem samarbejdspartnerne. Jeg ved, at noget af det, der oftest nævnes som det reelle problem i samarbejdet f.eks. i SSP-arbejdet, er, at man helt fint kan finde ud af at mødes og diskutere samt konkludere, men når det kommer til udførelsen, kan det knibe og kniber især, fordi man glemmer at udpege den person eller den sektor, der skal bringe beslutningen og indstillingen til udførelse. Det gælder især ved det, man kunne kalde de bløde foranstaltninger som f.eks. psykologisk bistand, det vigtige nærmiljøarbejde, »hjemme-hos-hjælp« osv.

Derimod er der ikke så megen tvivl om, hvem der skal gøre hvad, når der er tale om anbringelse uden for eget hjem, specielt ikke, når der er tale om en tvangsmæssig anbringelse. Så er det det sociale udvalg eller det udvalg, der udpeges til det af kommunalbestyrelsen.

Idet jeg vil understrege, at vi i denne debat ikke agter hverken at gribe ind i eller forstyrre det arbejde, der foregår i Graversen-udvalget, vil jeg foreslå, at socialministeren tager initiativ til en form for høring først i næste samling, hvor politikere og fagfolk kan få lejlighed til dybtgående at debattere de forskellige behov, løsningsmodeller osv., vi i løbet af denne debat vil registrere, og som er opført i de rapporter, jeg tidligere har omtalt. Altså noget i retning af den konference, vi havde i efteråret omkring ventelisteproblematikken.

Vi mener fra Socialdemokratiets side, at vi bør have en sådan høring eller debat af hensyn til børnene, forældrene og økonomien, og vi tror egentlig, at en indstilling fra ministeren – eller et tilsagn fra ministeren – om at lade en sådan konference eller høring afholde gavner sagen bedre end vedtagelsen af en eller anden motiveret dagsorden, uanset at den formentlig kunne vedtages af et meget bredt flertal; vi tror at en sådan høring ville være bedre, og vi håber, at ministeren vil være med.

Karen Højte Jensen (KF):

Socialdemokratiet har ønsket en drøftelse i